

Cái Gọi Là Giáo Chủ

Contents

Cái Gọi Là Giáo Chủ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5

Cái Gọi Là Giáo Chủ

Giới thiệu

Thể loại: 1×1, oan gia, đôi trời định, giang hồ, đoản vănNgày mà Tà giáo giáo chủ chưa phải là tà giáo giáo chủ, cũng ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-goi-la-giao-chu>

1. Chương 1

Khi Tà giáo Giáo chủ còn chưa phải Tà giáo Giáo chủ, cũng chính là loại tiểu tiểu tiểu tiểu đệ tử trong Tà giáo chỉ có thể giúp các sư huynh giặt quần áo, lau nhà vân vân, hẳn từng nghe một buổi dạy Tà giáo Giáo chủ đương nhiệm.

Tà giáo Giáo chủ khi ấy là một ông lão trên núi râu ria xồm xoàm tóc muối tiêu, trước khi nói thường hay vuốt vuốt bộ râu của mình, húng hắng thêm hai tiếng. Lỡ như Tà giáo mà giải tán, ông ta nhất định có thể đi làm thầy dạy học, tuyệt đối là loại tiên sinh cổ hủ mấy vị quan lão gia ưa thích.

Thôi được rồi, vị Tà giáo Giáo chủ này đích thực có sở thích kéo người ta tới giáo huấn vài câu hoặc đắc ý rung đùi đọc thuộc chi hồ giả dã. Trường học chỉ cho mấy vị thư sinh đèn sách, chứ lão đây còn thích kéo hết tất cả mọi người trong Tà giáo đến khiến trong cốc khắp nơi hoang vắng, nói suốt mấy canh giờ không uống đến một ngụm nước, nghe đến mức người bên dưới gật gà gật gù. Cho nên mỗi lần Giáo chủ muốn kéo người tới nghe giảng đạo, các vị sư huynh lại người này đẩy người kia, mãi đến khi mấy nhiệm vụ này rơi vào đầu mấy tiểu đệ tử như bọn họ.

Tà giáo Giáo chủ ngày ấy vẫn còn là một tiểu tiểu tiểu tiểu đệ tử, vì muốn ăn thêm vài cái bánh bao liền thay sư huynh đi nghe ông lão kia giảng đạo. Hẳn nheo mắt đứng cuối hàng, chỉ nghĩ ráng chịu đựng thêm một tí, có thêm đồ ăn mới là chuyện tốt.

Đợi đến khi Giáo chủ “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, “Tử viết, sắc tức là không, không tức là sắc”.... ba la bá lạp xả một đồng xong cuối cùng cũng nhấp một ngụm trà nghỉ tạm, nhìn lướt qua đám nhóc lông vàng đều giả vờ ngoan ngoan nghe lời này, đột nhiên mở miệng hỏi, “Nếu người tiếp quản Tà giáo, là một Giáo chủ, người sẽ làm gì để làm rạng rỡ Tà giáo của chúng ta?”

Tiểu tiểu tiểu tiểu đệ tử vốn định nhắm hờ mắt gập gà ngủ vừa nghe những lời này tí nữa thì bị sắc nước bọt chết: Làm sao rạng rỡ Tà giáo? Giáo chủ ngài đúng là đọc sách thánh hiền nhiều quá rồi nên mới muốn vĩnh viễn lưu truyền thiên thu vạn đại mà, còn thực lòng nghĩ đây là một nghề để truyền cho con cháu sao?

Hắn chỉ nghĩ thật thôi mà, vốn là, người trong Tà giáo nếu không phải không lẫn lộn được trong chốn giang hồ, đặc tội quá nhiều người trong Võ lâm tiếng xấu đồn xa trăm dặm, thì chính là loại giống như hắn, từ nhỏ đã không cha không mẹ, được Giáo chủ nhặt về nuôi, theo sư huynh đệ luyện công, chỉ vì muốn có cơm ăn thôi.

Cho nên khi đến lượt hắn thì hắn cũng chẳng thèm nói đao to búa lớn theo mấy vị đệ tử phía trước, cứ như tiền đồ vô cùng sáng lạn ngày nhất thống giang hồ không còn xa nữa, mà là phẩy tay, nhanh nhẹn ngắn gọn nói: “Muốn bắt trộm trước phải bắt vua, trước tiên bắt sống Võ lâm Minh chủ cởi hết quần áo ném ra khỏi cửa, để đám ngụy quân tử nhân sĩ chính phái nhìn đã, rồi nhất thống giang hồ cũng chưa muộn.”

Lão già vốn đang nhắm mắt lim dim nghe xong câu này của hắn đột nhiên chấn động, hai mắt lấp lánh, ý vị thâm trường nói: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

... Trời biết hắn chỉ là muốn nói xong nhanh nhanh để về gặm bánh bao thôi mà.

Bởi vì lần đối thoại kia mà tiểu tiểu tiểu tiểu đệ tử ban đầu vượt qua đông đảo sư huynh sư đệ, được Tà giáo Giáo chủ tiền nhiệm giao phó lại Tà giáo cho hắn trước khi qua đời.

Nhưng thực ra trong mắt Tà giáo Giáo chủ, làm một tiểu tiểu tiểu tiểu đệ tử cũng không khác gì làm Tà giáo Giáo chủ, chỉ là hơn được vài cái bánh bao thôi. À đúng rồi, còn phải đi tìm Võ lâm Minh chủ kiểm chuyện, đây là chuyện Tà giáo Giáo chủ nào sau khi kế vị cũng đều phải làm, cứ như một nghi thức kế thừa vậy.

Hắn lại gặm thêm một miếng bánh bao, chợt thấy trong miệng nhạt thêch.

2. Chương 2

Chính tà từ cổ chí kim đã thế không đội trời chung, đây là lẽ thường tình.

Nhân sĩ chính phái thích mắng người Tà giáo, “Tà giáo dư nghiệt! Bại hoại chốn giang hồ!” Người trong Tà giáo thích mắng nhân sĩ chính phái “Ngụy quân tử! Không biết chừng các người đã lên làm biết bao chuyện xấu xa rồi!” Ví dụ như Tà giáo Giáo chủ sau khi bị nhặt về Tà giáo, câu học được đầu tiên không phải là “Cha” cũng không phải là “Mẹ”, mà là “Ngụy quân tử!”. Phát âm rõ ràng, giọng lại to, đúng là có thiên phú phi phàm.

Tiền thể nói luôn, câu thứ hai hắn học được là, “Đói”.

Trước khi Tà giáo Giáo chủ tiền nhiệm tắt thở đã kéo tay hắn lải nhải liên miên cả nửa ngày, kể hết lịch sử Tà giáo cho hắn xong, cuối cùng chỉ đưa ra một kết luận. “Võ lâm Minh chủ mấy đời kết thù oán với Tà giáo chúng ta quá sâu, còn có cả mối hận đoạt thê, người lần này trước tiên phải diệt sạch gia đình hắn, nếu không được thì cũng phải làm nhục hắn một phen.” Nói xong liền tắt thở. Bước lên hoàng tuyền lộ đi thống khoái không gì sánh được.

Thật ra hắn cũng chẳng hiểu nổi, nói thật, Võ lâm Minh chủ với hắn không thù không oán, bị cướp cũng chẳng phải vợ hắn. Từ nhỏ đến lớn đều sắm vai nhân vật chính diện trong câu chuyện mà các sư huynh hay dùng dỗ hắn ngủ “Nếu như đệ còn không chịu ngủ, Võ lâm Minh chủ sẽ bắt đệ, ăn tươi nuốt sống đệ từng miếng từng miếng đó nha”, ngày ngày dỗ hắn yên giấc. Vậy mà mình vừa ra tay đã diệt hết toàn gia nhà người ta... Còn phải đi làm nhục người ta nữa, thế này hình như không tốt lắm đâu?

Mà khoan, nên làm nhục thế nào? Cởi quần tét mông? Hay là để gã đói ba ngày? Gã cướp vợ người ta thì cướp gã luôn cho rồi...

Tuy là nói vậy, nhưng không thể làm trái di mệnh của Giáo chủ được. Hắn vẫn ngoan ngoãn chọn một ngày hoàng đạo, lại nhét thêm vài cái bánh bao vào ngực, chuẩn bị chạy đến nhà Võ lâm Minh chủ tìm hiểu tình huống.

Hầu như tất cả nhân sĩ chính phái, nhất là người ngồi vào vị trí Võ lâm Minh chủ này, đều thích an gia tại nơi cao sơn hoặc cùng cốc, cho dù chỉ là một ngôi nhà tranh rách nát cũng được truyền đi vô cùng thần kì, nói là có cao nhân ẩn cư ở đây, không thể quấy nhiễu, không thể quấy nhiễu.

Nhà Võ lâm Minh chủ an tọa trên một ngọn núi cao, mây mù lượn lờ rừng trúc xanh mướt, bay bay như muốn bay luôn lên trời vậy.

Tà giáo Giáo chủ trèo lên đến nơi mới phát hiện ra nhà Võ lâm Minh chủ cũng to phết, cho dù hắn có vào trong cũng không chắc sẽ tìm được người. Điều này làm cho hắn vô cùng ủ dột, liền tóm một tên nhóc ven đường tới hỏi đường.

“Xin hỏi Võ lâm Minh chủ hiện đang ở đâu?” Hắn mặc một thân áo xanh, gương mặt cũng nhả nhận tuần tú, trong tay còn cầm một chiếc quạt giấy mở ra khép vào, cứ như một thư sinh lên núi ngắm cảnh vịnh thơ, khiến chẳng ai nghi ngờ hắn được.

Nhóc con vô cùng đáng yêu, mặt phúng pha phúng phính, thân thể bé nhỏ lại tròn vo. Đôi mắt đảo qua đảo lại vẻ lanh lợi, trong tay còn cầm một món đồ chơi làm bằng đường thỉnh thoảng liếm liếm vài miếng, vừa mở miệng liền ngọt ngọt ngào ngào nói “Ca ca ôm.”

“...” Tà giáo Giáo chủ không nói gì bế nhóc lên, mặc nó lau loạn nước đường lên bộ quần áo của mình, lại hỏi. “Minh chủ hiện đang ở nơi nào? Tại hạ chỉ là muốn tìm Minh chủ luận bàn một chút, ngưỡng mộ phong thái Minh chủ đã lâu...”

“Người nói cha ta? Nghe nói hàng bánh nướng của nhà Vương Nhị mặt rỗ dưới chân núi vừa ra lò lô bánh mới, hắn liền xuống núi rồi.” Nhóc con cười hì hì đáp, còn hảo tâm thêm vào một câu. “Ca ca nếu muốn gặp cha ta, vậy phải chọn giờ tốt trở lại bái phỏng, không thì mua bánh nướng của Vương Nhị mặt rỗ xong, lát nữa lại đến Quê hoa cao của nhà tiểu muội họ Trương, a đúng rồi, hắn còn hứa mua một tá đường hồ lô cho ta nữa!”

Tà giáo Giáo chủ lặng lẽ sờ hai cái bánh bao trong lòng mình, chợt thấy nhân sinh thê lương lạnh lẽo thêm vài phần, “Cha ngươi không mệt sao?”

“Không mệt!” Nhóc con rúc vào lòng hắn tìm vị trí thoải mái. “Cha nói điều vi thực vong nhân... Nhân đã vi thực vong, thiên đạo đã (Chim vì thức ăn mà chết trên tay người, người cũng vì ăn mà chết, đã là thiên đạo). Hơn nữa hắn chạy lên chạy xuống mỗi ngày còn có thể luyện công nha! Đợi đến khi ta lớn hơn một chút cũng sẽ làm như thế!”

... Võ lâm Minh chủ từ nhỏ đã sắm vai thần mặt đen, vô cùng mạnh mẽ chuyên ăn trẻ con trong câu chuyện của sư huynh... Võ lâm Minh chủ “Tiểu nhân, ngụy quân tử, thù này quyết không đội trời chung” trong lời nghiêng răng nghiêng lợi của Giáo chủ tiền nhiệm... Với nhóc con đang chảy nước bọt này... và cái bụng đang đói đến mức sôi sùng sục của mình...

Tạm biệt vậy.

Hắn thở dài định buông nhóc xuống, kiểm đường xuống núi tìm đồ ăn ngon. Tên Võ lâm Minh chủ này ai muốn khiêu chiến thì người đó tự mà tới, hắn lười phụng bồi.

Vừa buông nhóc con xuống còn chưa kịp xoay người, Tà giáo Giáo chủ đã nghe thấy tiếng gió thổi ào tới từ phía sau, hàn quang chợt lóe trước mắt, một giọng nói còn khá trẻ đang hô lớn về phía hắn, “Đám cặn bã các người! Mau nạp mạng đi!”

3. Chương 3

Mãi đến khi sự kiện này đã qua rất lâu rồi, Tà giáo Giáo chủ và Ma giáo Giáo chủ đều đã nhắm mắt đưa chân... À không phải, là thành thật không giấu nhau điều gì, Tà giáo Giáo chủ vừa luyện thất đại lung cho Ma giáo Giáo chủ vừa hỏi: “Rốt cuộc ngoại trừ ‘cặn bã’ ra người còn biết mắng câu nào khác nữa không?”

Ma giáo Giáo chủ da mặt mỏng lại ngây thơ non nớt, vừa bị hỏi thế liền không nhận được đẩy hấn một cái. “Đồ cặn bã.”

“Ồ.” Xem ra chỉ biết nói mỗi câu này thôi... Người Ma giáo cũng chẳng tốt hơn Tà giáo được là bao... Ít ra... Tà giáo còn có vốn từ khảm khá hơn tí.

Tà giáo Giáo chủ cố gắng thêm một hồi, liền nhận ra cái đai lưng này quả thực không thắt được, liền giúp Ma giáo Giáo chủ cởi y phục ra, định xem xét kỹ càng lại xem sao. Không ngờ Ma giáo Giáo chủ lại đen mặt đưa tay đá chân, “Tên cặn bã nhà ngươi muốn làm gì vậy?!”

.... Vốn là không định làm gì hết, nhưng xem ra hôm nay vẫn cứ nên làm thôi.

Nói xa hơn một tí, những chuyện này với họ mà nói đều đã là chuyện đã xa xôi lắm rồi. Lúc đó Tà giáo Giáo chủ vừa nghe thấy tiếng gió thổi nhìn thấy hàn quang, trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn. Nói thì chậm mà thực ra nhanh lắm, hấn lập tức đẩy nhóc con ra, “xoạt” một cái mở quạt ra. Nan quạt này được làm bằng sắt, miễn cưỡng cũng có thể đỡ được một kích.

Người rút kiếm đánh tới là một thanh niên, áo đen tóc đen, đôi mắt ẩn chứa sát khí. Đáng tiếc là người này dường như còn quá trẻ, gương mặt non choẹt hơn nữa còn mặc bộ áo đen rộng thùng thình, cứ như thể một tên nhóc còn chưa trưởng thành mặc áo người lớn cầm kiếm người lớn ra về ta đây, khiến người khác không khỏi bật cười.

Kết quả Tà giáo Giáo chủ cười thật. Hấn cười lên khiến mắt cong cong lại, khóe môi dịu dàng nhếch lên, hơn nữa gương mặt hấn lại có chút văn nhược, càng khiến nụ cười như gió xuân hoa nở, vui tươi thoải mái.

Gương mặt của thanh niên thoáng hồng lên, giọng cũng đề cao hơn: “Đám ‘vô lâm chính phái’ cặn bã các người! Mau nạp mạng đây!”

Tà giáo Giáo chủ bỗng không cười nổi nữa, còn kinh ngạc mà thu quạt lại chỉ chỉ mình, “Vô lâm chính phái? Tại hạ?”

Thanh niên kiên quyết gạt đầu ra về vô cùng khẳng định, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Chỉ có đám ‘chính phái nhân sĩ’ các người mới giải võ nhả nhận tự coi mình là thiên hạ vô địch chứ ai... Mấy tên mặt toàn nhân nghĩa liêm sỉ đều phải chết!”

Tà giáo Giáo chủ sờ sờ mặt mình, quyết định sau này không làm Giáo chủ nữa, chạy tới nhà Vô lâm minh chủ kiếm bát cơm ăn. Làm nhân sĩ chính phái xem ra dễ lắm... Ngâm vài câu phong hoa tuyết nguyệt thán vài lời giang hồ nhân sự nói vài câu nhân tâm hoảng loạn... Dễ lắm không phải sao!

Không đợi hấn kịp sàu não thêm, tên nhóc kia đã đâm thẳng kiếm tới, không nói hai lời muốn đòi mạng hấn.

Tà giáo Giáo chủ nhăn nhó, chết ở trước cửa nhà Vô lâm Minh chủ cũng quá oan uổng nha. Kiếp này của hấn còn chưa kịp ngắm mấy mỹ nhân, chưa có được món gì ngon, ngay cả số bánh bao gặm được ở Tà giáo cũng đếm trên đầu ngón tay... Có bánh bao gặm cũng là chuyện tốt rồi! Chết rồi sợ còn chẳng có ai hóa vàng mã cho hấn, tất nhiên cũng chẳng ăn được bánh bao gì rồi.

Vừa nghĩ thế vừa xóc lại tinh thần ứng chiến. Cây quạt xoay xoay mấy lần đập vào thanh kiếm trên tay thanh niên. Hấn tuy văn nhược nhưng thân lại có sức, thanh niên tất nhiên không ứng phó nổi. Thế mà hấn vẫn còn vô cùng thành khẩn nói, “Huynh đài đừng hiểu lầm, tạm nghe tại hạ giải thích đã...”

“Hừ! Cặn bã!” Đây là câu trả lời của thanh niên. Mắng tới mắng lui cũng chỉ có mỗi một từ, mãi không chịu đổi.

Lúc đó hấn còn chưa biết Ma giáo chỉ dạy đệ tử môn hạ mỗi từ này, nói là chỉ luận thân thủ thôi không đầu võ mồm, một đao cắt luôn đầu cặn bã mới thống khoái. Cho nên người trong Ma giáo chẳng mấy khi mở miệng, mà vừa mở miệng cũng chỉ biết chửi người ta là ‘cặn bã’.

Tà giáo Giáo chủ chỉ cảm thấy tên nhóc lông vàng này không thêm đổi từ khác vừa xông tới đã muốn đánh muốn giết, rất đáng ghét, liền dứt khoát vung quạt lên xoay người, đánh cho thanh niên lùi về sau vài bước, nhân cơ hội dí cây quạt vào cổ y, còn hảo tâm khuyên nhủ, “Đừng nóng, nghe người ta nói hết đã...”

“Cận, cận bã!” Thanh niên mắt đỏ lên, mặt cũng hồng lan tới tận cổ. Nhìn lại thì ra là do lúc hấn vung quạt không để ý rách luôn vạt áo của người ta, để lộ ra cả nửa ngực ra ngoài. Chặc chặc, đúng là da dẻ mềm mại thật muốn sờ một cái nha. Khụ, hấn tự gõ đầu mình. “Vậy xin hỏi huynh đài, tại sao lại... Hận nhân sĩ chính phải đến vậy?”

“Hừ!” Thanh niên hừ lạnh một tiếng, bắt đầu lên giọng nói, “Ma giáo chúng ta từ xưa đã không đội trời chung với đám cận bã các người! Chính phải gì chứ! Đám sói đội lột cừu thì có!”

“Vậy... huynh đài là Ma giáo Giáo chủ?” Hấn thử thăm dò.

“Chính xác! Muốn giết muốn chém tùy các ngươi, ta dù chết cũng muốn chết thật thống khoái quyết không chịu nhục...” Còn chưa nói xong đã suýt cắn trúng lưỡi, hận không thể lập tức ngắt xiú luôn.

Bởi vì cái tên “nhân sĩ chính phải” trước mặt này đột nhiên đưa tay mở rộng vạt áo y, còn cười vô cùng dịu dàng vô cùng thành khẩn, “Cái gọi là không đánh không thành bạn là đây mà, tại hạ là người của Tà giáo, cũng chính là Tà giáo Giáo chủ... Ít huynh đài ngươi làm sao vậy? Sao mặt hết xanh lại đỏ thế kia?”

“... Cận bã!” Y giận dữ quát một tiếng, giãy khỏi vòng kim kẹp của Tà giáo Giáo chủ. Mẹ kiếp tay sờ qua sờ lại trên ngực người ta là có ý gì?! Quả nhiên chỉ có đám chính phải này mới làm nổi chuyện dơ bẩn đó!

... Trời đất chứng giám, Tà giáo Giáo chủ khi ấy chỉ là muốn giúp y thất lại đai lưng thôi mà.

4. Chương 4

Về điểm khác nhau giữa Ma giáo và Tà giáo, Mà giáo Giáo chủ và Tà giáo Giáo chủ từng nghiêm túc thảo luận việc này trong một lần ngủ chung trên một chiếc giường.

“Giang hồ đồn rằng hai vị Ma giáo Giáo chủ và Tà giáo Giáo chủ đầu tiên vốn là huynh đệ, vốn cũng chỉ lập một giáo thôi. Nhưng một hôm không hiểu sao hai người lại đột nhiên cãi nhau, đệ đệ đá cửa bỏ đi, tự lập môn hộ thành Tà giáo Giáo chủ... Vốn là đi chung một đường, nhưng hai người lại bất hòa với nhau, đáng tiếc cho một mối tình như thủ túc...” Ma giáo Giáo chủ thổn thức oán thán một phen, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn. “Cận bã! Ngươi đặt tay lên người ta làm gì!”

Tà giáo Giáo chủ ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng vô tội, “Tại hạ cũng đâu phải nhân sĩ chính phải, có thể đừng gọi tại hạ ‘cận bã’ nữa không.”

Mặt Ma giáo Giáo chủ hết đỏ lại trắng, “Cận... Cận bã! Ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi mà! Được rồi, ngươi thấy sao?”

Tà giáo Giáo chủ lơ đãng nghịch nghịch đai lưng của Ma giáo Giáo chủ, “Tại hạ nghĩ chỉ là bất đồng đúng nghĩa mặt chữ thôi? Cái gọi là “Tà không áp nổi chính”, không chừng muốn nói có một ngày Tà giáo sẽ bị nhân sĩ chính phải áp đảo... Khụ, như vậy “Đạo cao một thước, ma cao một trượng” chính là nói Ma giáo có thể đè nổi đám mũi trâu trên Võ Đang rồi...? A, cời ra nào, tiện thể đang lúc tại hạ đói bụng.”

Đói, đói cái con khỉ!!! Nào có ai đói bụng lại đi cời đồ người khác chứ? Ma giáo Giáo chủ ra sức chống cự một hồi, cuối cùng cũng không cự lại nổi tên quái lực toàn thân này, bị ăn sạch sẽ từ đầu tới chân, ngay cả ít cận cũng không thềm chừa lại.

Sau đó y nhìn gương mặt thư sinh trắng trẻo sạch sẽ của Tà giáo Giáo chủ, đỡ hông mình xoa bụng lục não khắp một lượt vẫn không tìm ra từ chữ người nào mới, dứt khoát đập thẳng một cước lên mặt người nọ mới xả hết giận.

Lại nói đến lần không đánh không thành bạn đầu tiên của Tà giáo Giáo chủ và Ma giáo Giáo chủ tuy là cuối cùng Ma giáo Giáo chủ bị ép vào đường cùng phải đập Tà giáo Giáo chủ vào phần quan trọng nhất mới thoát thân nổi, tiện thể nhân dịp Tà giáo Giáo chủ quần quai vì đau cước áo khoác của đối phương, chặt vật đào tẩu.

Ân oán này có thể coi như là kết thúc rồi, đều là lỗi của đôi bên cả. Tà giáo Giáo chủ không nên nói năng nhơ nhãi lại có gương mặt nhả nhận bại hoại kia, lại còn đứng trước cửa nhà Võ lâm Minh chủ, không bị

hiểu lầm mới là lạ... Ma giáo Giáo chủ không nên có da mặt quá mỏng vừa nổi giận liền không chịu nghe người ta nói, hơn nữa lại còn không có mắt chỉ dựa vào gương mặt liền kết luận người ta là ‘cặn bã’...

Bắt đầu từ lúc đó, Tà giáo Giáo chủ thường xuyên chạy tới nhà Võ lâm Minh chủ. Bất kể trộm trước phải bắt vua, đây là chân lý, nếu không đối phó được Võ lâm Minh chủ đương nhiệm thì đối phó với Võ lâm Minh chủ tương lai cũng giống nhau cả. Giáo chủ tiền nhiệm không phải nói Võ lâm Minh chủ cướp vợ lão sao? Cướp con gái về luôn cũng không tệ... Có điều mười lần đi thì có chín lần hấn gặp Ma giáo Giáo chủ kia, mặc một bộ trường bào màu đen rộng thùng thình, mặt non tới mức có thể véo ra nước, đen đến mức có thể làm khăn lau, nhìn hấn mà chẳng cười đến nửa cái.

Ai da lần trước không phải đã giải thích rõ ràng rồi sao, huynh đài lãnh đạm như vậy đúng là khiến tại hạ vô cùng thương tâm đó. Ít huynh đài người rút kiếm ra định làm gì con trai Võ lâm Minh chủ vậy?!

Ma giáo Giáo chủ diện vô biểu tình giơ cây kiếm trong tay lên, Tà giáo Giáo chủ lập tức rút quạt ra.

“Tránh ra.” Ma giáo Giáo chủ giận giữ nói. “Người chính phái, cho dù có là một nhóc con đi nữa... Lớn lên rồi cũng sẽ thành cặn bã, không bằng hiện tại cho nó một đao xử sạch sẽ luôn. Không thì bắt nó lại, đem dọa đám cặn bã đó cũng được.”

Tà giáo Giáo chủ nhìn nhóc con đang chăm chú ăn bánh vụn, không nén được nụ cười, “Huynh đài... Bằng gương mặt lạnh băng này của người sao? Đừng dọa người khác nữa...” Hấn tiến lên móc ra hai cái bánh bao lạnh băng đã cứng lại, “Ngoan, theo tại hạ đi?”

Nhóc con đưa hai mắt to tròn nhìn hấn, nở nụ cười ngốc nghếch, còn bẻ cái bánh nướng mình đang ăn chia cho hấn một nửa. “Ca ca đừng ăn cái kia nữa! Cha ta nói ăn lạnh không tốt cho cơ thể! Cho người một nửa đó!”

Đúng, đúng là người tốt...

Lâu dần lâu dần họ cũng thành ra cảm chốt tại cửa nhà Võ lâm Minh chủ thường xuyên. Tà giáo giáo chủ rõ ràng không phải nhân sĩ chính phái nhưng ngày nào cũng bị mắng ‘cặn bã’ hơn mười lần có chút phiền muộn, liền học theo bộ dáng dong dài của Giáo chủ tiền nhiệm dốc lòng dạy dỗ y, “Huynh đài nếu là một cô nương, có thể mắng ‘*** tặc’ vân vân cũng được... Nếu huynh đài không phải... cũng có thể mắng ‘vô liêm sỉ’ ‘bại hoại’ gì đó... Nói đi nói lại mãi một từ cũng nhạt nhẽo lắm...”

“....” Ma giáo Giáo chủ học khôn, không nói gì, cầm miệng luôn. Y dứt khoát rút kiếm xông tới là được.

Chắc, lại không trúng rồi.

Có đôi khi họ cũng tán gẫu với nhau, phần lớn là do Tà giáo Giáo chủ gặm xong bánh bao cảm thấy buồn chán mà bắt đầu mở miệng. Ma giáo Giáo chủ xoa xoa mặt mình rửa tai lắng nghe, luôn sẵn sàng rút kiếm.

“Hầy, huynh đài chúng ta ngồi chờ ở đây bao nhiêu ngày rồi cũng chẳng thấy Võ lâm Minh chủ đâu, chắc là già lưu luyến mỹ thực nhân gian dưới chân núi quá quên đường về rồi... Không bằng chúng ta cũng...?”

“....” Vì thèm ăn mà bỏ nhiệm vụ đúng là một chuyện vô cùng ngu xuẩn.

“Mà thực ra tại hạ tới đây cướp Võ lâm minh chủ... nhằm nhằm, là muốn bàn luận chuyện di mệnh của Giáo chủ tiền nhiệm rất khó thực hiện... Cho dù là giả vờ giả vịt cũng phải thử làm một phen. Thực ra chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến tại hạ, cho dù tại hạ có làm Võ lâm Minh chủ bị thương thật... Cũng không chắc được thêm một cái bánh bao cho ngày mai.”

“...”

“Nói chung đều là chuyện không quan hệ tới chúng ta đúng không? Thế nên lãng phí thời gian ở đây thì đúng là...”

“Sư phụ dạy ta,” Ma giáo Giáo chủ đột nhiên mở miệng, gương mặt non nớt lạnh lùng khẽ nhả lại, giữa hàng mi dường như còn có một tia hoang mang, “Từ khi ta còn bé, đám chính phái ai ai cũng là cặn bã, Ma giáo ta và người Chính phái thì không đội trời chung, hễ rút đao ra nhất định phải thấy máu...”

Tà giáo Giáo chủ sờ sờ, trong ngực còn thừa một cái bánh bao cuối cùng. Hấn do dự một lát rồi vứt cho Ma giáo giáo chủ đang ngồi kia, nhìn tên nhóc đó miễn cưỡng cắn một miếng. “Sư phụ tại hạ.... cũng từng

nói những lời này. Có điều tại hạ nghe rồi cũng thôi. Có một số việc nghe qua một chút là được, không cần phải quá để tâm.” Không thì cuộc đời này sẽ mệt biết bao nha.

Hắn cũng đặt mông xuống đất, ngồi bên cạnh Ma giáo Giáo chủ, nhìn thanh niên kia gặm bánh bao không hiểu sao lại nhớ đến con mèo hoang tình cờ gặp trong cốc. Màu đen, nhỏ lắm, con mắt màu xanh lục phát ra ánh sáng yếu ớt, vừa thấy người liền trốn mất, lúc nó đói đến không chịu được, cho nó đồ ăn còn bị cào một cái.

Hắn không nhịn được đưa tay muốn sờ sờ tóc Ma giáo Giáo chủ, vừa vươn ra đã bị thanh niên trừng mắt nhìn, “Người làm gì đó?!”

Tà giáo Giáo chủ cười cười, giọng thoảng dịu dàng, “Tại hạ cho rằng, nếu chưa từng thấy cũng đừng nên tin tưởng quá. Tại hạ cũng vừa tiếp nhận chức vụ giáo chủ này không lâu... Chuyện giang hồ vẫn còn chưa hiểu rõ hết. Không bằng...” Đuôi mắt hắn thoảng nhếch lên, cứ như đang đầu độc người khác. “Huynh đài đi cùng tại hạ... Lang thang khắp giang hồ vài bận, rồi trở lại đây cùng đàm luận thị phi được không?”

“...”

“Di mệnh của Giáo chủ tại hạ đã làm được hơn nửa, làm nhục vân vân...” Hắn cười càng dịu dàng hơn, “Lần trước tại hạ đã đến tất cả các hàng quán dưới chân núi, đưa ngân lượng dặn dò họ một phen. Nếu Võ lâm Minh chủ lại tới mua hàng, liền đưa cho hắn mấy thứ linh tinh như ba đậu vân vân, đây cũng là lo cho vóc người của Minh chủ...”

“...”

“Hơn nữa với gương mặt của huynh đài mà dẫn thân chốn giang hồ...” Hắn ho nhẹ một tiếng, khéo léo nhắc nhở, “Sợ rằng thanh lâu sẽ coi ngươi là dưa mới nhú... Đem người bán lấy cả đồng tiền mất.”

“.....” Tại sao không phải thanh lâu thì không được hả?!

“Huống hồ vốn từ nghèo nàn của huynh đài thực sự khiến tại hạ không khỏi lo lắng... Cứ để tại hạ lo đi! Không đến vài tháng đảm bảo huynh đài sẽ hiểu hết mọi ám hiệu giao lưu khắp tam giáo!”

“... Cút! Cạn bã!” Đại khái là do mùi vị món bánh bao hôm ấy cũng không tệ lắm, lại thêm gương mặt bạch diện thư sinh của Tà giáo Giáo chủ kia rất dễ lừa gạt người khác, cũng có thể vì một nguyên nhân nào đó... Cuối cùng khi Ma giáo Giáo chủ thích để tâm tới chuyện vụn vặt lại đặc biệt cố chấp lại không biết nói chuyện gặm xong cái bánh bao kia, rồi nói “ừ” một tiếng.

Nắm tay cùng đi, giang hồ dù hiểm ác, lòng người dù nguy hại, nhưng dù sao cũng phải tự mình thử nghiệm mới được.

Còn mấy lời người khác nói, đều là lời suông mà thôi.

Kết quả là giáo chủ tân nhiệm của Tà giáo và Ma giáo năm ấy vẫn chưa từng tạo ra bất cứ sóng gió nào trong chốn giang hồ, vài năm sau cũng chẳng thấy đâu. Sau này nhóc con ngày ấy lớn lên trở thành Võ lâm minh chủ tân nhiệm, hai tên đại ma đầu đã thoái ẩn giang hồ không bàn thế sự từ lâu. Quả thực chính là một chuyện lạ chốn võ lâm.

“Tại hạ chợt phát hiện ra lúc huynh đài nói ‘cạn bã’ trên giường thực sự có một tư vị khác hẳn...”

“Câm miệng! Cạn bã! Ta đường đường Ma giáo giáo chủ làm sao có thể... Ừm!”

Ngắm hết tất cả các loại mỹ cảnh thế gian, trải qua bao đao quang kiếm ảnh chốn giang hồ, cuối cùng mới phát hiện, không bằng trở về thôi.

Nơi ta an tâm nhất, là tại bên người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-goi-la-giao-chu>